

I

Al landgravi de Homburg.

Prop és
i difícil d'aferrar el déu.
On, però, hi ha perill, creix
també el que salva.
Fosca endins habiten
les àguiles, i sense por passen
els fills dels Alps sobre l'abisme
per ponts bastits lleugers.
Per això, ja que entorn s'acumulen
els cims del temps, i els més estimats
prop habiten, llanguint
a les muntanyes més separades,
dóna, doncs, aigua innocent,
oh, dona'ns ales, el sentit més fidel
per anar enllà i tornar.

Així parlava jo, quan,
veloç com mai no m'hauria imaginat
i lluny, cap on mai no m'hauria
cregut arribar, un geni em raptà
de casa meva. Llambraven
a llum foscant, tot anant-me'n,
el bosc obac
i els nostàlgics torrents
de la pàtria; ja no coneixia les terres;

però aviat, esplendent de frescor,
misteriosa,
en calitja d'or, florí
súbitament,
amb els passos del sol,
amb l'olor de mil cims,

Àsia davant meu, i enlluernat vaig cercar
res que em fos conegut, habituat com no estava
als amples congosts, on corre,
tmolos avall,
el Pactol ornat d'or,
i el Taure es dreça, i el Messogis,
i, curull de flors, el jardí,
un foc silent; però amb la llum
a dalt de tot floreix la neu d'argent;
i, estofa de vida immortal,
en parets inaccessibles,
antiquíssima, l'heura creix, i sostinguts
per columnes vivents, cedres i llorers,
s'alcen solemnes
els palaus bastits pels déus.

Mormolegen, però, pels portals d'Àsia,
estirant d'ací d'allà
per la incerta plana del mar,
carrers sense ombra a bastament;
tanmateix coneix les illes el nauxer.
I jo, en sentir
que, de les de prop, una